

'Ik sta versteld van zijn jeugdige kracht.' – David Sedaris

'Fantastisch haar ook trouwens.' – David Sedaris

'Hij lijkt veel jonger dan hij is.' – David Sedaris

'Zijn moeder is sexy.' – David Sedaris

'Wat een boek!' – David Sedaris

VAN RAOUL DE JONG VERSCHEEN EERDER:

De grootsheid van het al

Lof voor *De grootsheid van het al*:

‘Een boek om gelukkig van te worden.’ – *De Limburger*

‘Een toonbeeld van improvisatiekunst, een vrolijk en geëngageerd verslag. De Jong ziet en hoort mooie dingen.’

– Arjen Fortuin in *NRC Handelsblad*

‘Al schrijvend de wereld romantisch maken is zijn wens, en dat is wat hij doet.’ – *Algemeen Dagblad*

‘Het boek is een pleidooi voor verwondering. Een fris manifest in een tijd van verharding en achterdocht.’ – Uit het juryrapport van het Beste Rotterdamse Boek 2015

Raoul de Jong

**DAGBOEK
VAN
EEN
PUBER**

*notities van een
onvolprezen Wonderkind*

2018 De Bezige Bij Amsterdam

Copyright © 2018 Raoul de Jong
Omslagontwerp bij Barbara
Foto auteur voorplat Ari Versluis
Foto auteur achterplat Vera Cornel
Vormgeving binnenwerk Aard Bakker, Amsterdam
Illustraties binnenwerk Raoul de Jong
Druk Bariet Ten Brink, Meppel
ISBN 978 94 031 1090 5
NUR 320

debezigebij.nl

Inhoud

Proloog

9

De poedeljaren

15

Existentiële crisis

39

Teen spirit

49

Liefdesdrama

65

Opstand!

79

Lang en gelukkig

99

Proloog

Geen van mijn vrienden kan zich herinneren wat zij in hun puberdagboeken schreven: twee gooiden hun dagboeken weg, een derde had het zijne verbrand en een vierde duwde het hare door de papierversnipperaar. Toen ik in de zomer van 2017 op de zolder van mijn achtentachtigjarige opa een eenentwintig jaar oud schrift vond, snapte ik waarom ze dat hadden gedaan.

Sinds mijn oma is overleden, blijf ik soms een paar dagen bij mijn opa logeren. Overdag werk ik dan achter mijn laptop aan de eettafel, terwijl opa in een gemakkelijke stoel naast het raam de krant leest en commentaar geeft op het wereldnieuws. Dat is elke

dag iets anders, maar komt geruststellend genoeg al drieëndertig jaar toch ook op ongeveer hetzelfde neer: het gaat slecht, het wordt slechter en er is niets wat wij daaraan kunnen doen, behalve klagen.

Om stipt zes uur eten we: aardappelen, groenten, en iets uit de bio-industrie. Daarna doen we de afwas en zetten koffie, de rest van de avond kijken we tv. *Tros Radar*, *Kassa*, of iets anders over bedonderaars en bedriegerij met Antoinette Hertsenberg. Om elf uur begin ik te gapen en zeg dat ik morgen weer vroeg op moet. ‘Weet je waar de handdoeken liggen?’ vraagt opa dan. ‘In de kast naast de badkamer, al mijn hele leven,’ antwoord ik, en ik geef hem een kus en ga naar de zolder. Maar die avond zei opa: ‘De schoonmaakster heeft een doos gevonden.’

‘Goh,’ zei ik.

Ja, knikte hij, ‘met dingetjes. Van jou.’ Als ik er vanavond even naar keek, konden we de doos morgenochtend bij het vuilnis zetten.

De doos stond al op me te wachten, pontificaal op het hoofdkussen van mijn logeerbed. Ik deed hem open en werd bruusk geconfronteerd met een krantenknipsel uit het *Delfts Dagblad* van 2003. ‘Over tien jaar woon ik in Amsterdam of New York, heb succes met

mijn werk en heb tienduizend nieuwe, leuke, hippe vrienden, onder wie Katja Schuurman' stond onder een foto van mijn achttienjarige zelf, die druipend van zelfoverschatting de camera in kijkt.

Ik kieperde de doos leeg en vond:

- drie boetes en één aanmaning van de NS
- een nooit verstuurd kaartje aan een vriendin (*ik ben op vakantie met mijn moeder, gezellig dat het is!!!*)
- een kaartje voor een concert van No Doubt

Helemaal onder in de doos lag een hard wit schrift met lichtblauwe bloemen. Ik sloeg het open en las:

Lief dagboek,

**Het is voorbij. De laatste dag op mijn school is voorbij. Voorbij is een periode. Voorbij is de band met sommige kinderen uit mijn klas. Mijn basisschooltijd is vanaf vandaag voor-
goed voorbij.**

Geschreven op vrijdag 12 juli 1996. In mijn eigen handschrift.

Dit schrift, zo bleek, was mijn allereerste dagboek. Ik begon het in het laatste jaar van de basisschool en stopte ermee op de dag dat ik op mijn nieuwe middelbare school werd verkozen tot Brugger van het Jaar. Jaren geleden had ik het achter in een kast verstopt. Destijds dacht ik dat het nooit meer zou hoeven zien.

Terwijl opa beneden naar de nachtherhaling van het journaal keek, las ik het hele dagboek. Dit bleek een absoluut ondraaglijke exercitie, tot ik besloot de auteur te beschouwen als iemand anders dan ikzelf, namelijk: een opportunistisch kindmonster dat vlak nadat hij voor het laatst tikkertje speelde, met veel gevoel voor drama en zonder enig gevoel voor humor begon aan zijn eigen op *Beverly Hills 90210* geïnspireerde soapopera. Vastbesloten om alles uit zijn jeugd te halen wat erin zat, vinkte hij in negentig bladzijdes alle tienerthema's af. En zo schreef hij, onbedoeld, een ode aan een van de gekste, leukste, wonderlijkste periodes uit een mensenleven: de laatste maanden van het kinderleven en de eerste gouden maanden van de puberteit.

Dit, beste lezer, is zijn verhaal. De mateloos fascinerende geschiedenis over hoe een elfjarige kinderdiva genaamd Raoul de Jong zichzelf in het jaar 1996 van

een kind tot een puber transformeerde, in zijn eigen woorden: 'iemand die volwassen begint te worden, iemand die wat van de wereld begint te zien'.

De Poedeljaren

‘**H**et is voor iemand als ik een heel eigenaardige gewaarwording om in een dagboek te schrijven,’ schreef Anne Frank op 20 juni 1940 aan haar Kitty. ‘Niet alleen dat ik nog nooit geschreven heb, maar het komt me zo voor, dat later noch ik, noch iemand anders, in de ontboezeningen van een dertienjarig schoolmeisje belang zal stellen.’ *Boy, was she wrong.*

We ontmoeten de jonge Raoul twee weken nadat hij Anne Franks dagboek heeft uitgelezen, in zijn kinderkamer in Schiedam. Geïnspireerd door Anne Frank heeft hij de ingang van zijn kamer achter een boekenkast verstopt. Achter de boeken op de der-

de plank bevindt zich een geheime deurklink. En er hangt een briefje met in blokletters: VERBODEN VOOR NAZI'S! Achter die boekenkast annex deur zit de ster van dit verhaal, onder een hoogslaper die is versierd met spaanplaten wolken en een regenboog, gebogen over een schrift waaruit hij zojuist de eerste bladzijdes met logopedie-oefeningen heeft gescheurd.

Het is 27 januari 1996. 'Ademnood' van Linda, Roos & Jessica staat op nummer 1, Wim Kok is minister-president van Nederland, Bill Clinton is president van Amerika en de jonge Raoul schijft:

ZATERDAG 27 JANUARI 1996

~~Lieve Caspar Boris~~ Lief dagboek,

Ik heb nog geen goede naam voor je, dus tot die tijd noem ik je maar 'lief dagboek'. Dit is de eerste keer dat ik in je schrijf. Ik vind het wel een soort van spannend. Zal ik het volhouden? Ik zal het fijn vinden dat ik nu kan opschrijven wat ik denk en wat ik voel. Ik zal kunnen schrijven over liefde et cetera, maar ook over jaloezie en wraakgevoelens.

Ik ben de laatste tijd heel erg bezig met herinneringen. Dat komt doordat dit het laatste

jaar is op de lagere school. Er was altijd een ander schooljaar als dit schooljaar voorbij was. Maar nu is er geen ander jaar meer. Ik vind het zo vreemd, want elke dag naar school gaan is een gewoonte geworden. En de klas een soort tweede familie. Soms wou ik dat de tijd stil stond. Aan de andere kant ben ik wel benieuwd naar wat me te wachten staat.

Nou, ik zal maar eens iets over mezelf vertellen. Ik ben elf jaar oud, ik woon in Schiedam. Ik zit in groep 8b van de Sint Jozefschool. Samen met mijn klasgenootjes Sophie, Annelies, Manon en Bart heb ik een clubje opgericht, de Poedelclub. Je mag bij de Poedelclub op voorwaarde dat je jezelf bent en geen Engelse woorden gebruikt. Later wil ik graag filmster worden, omdat het mij leuk lijkt als iedereen mij kent en ziet. Ik speel ook graag met barbies. Dit is mijn familie:

Heel ondeugend. Heel schattig en lief.
Het liefste hondje van de wereld.

Mama

Ik hou zielsveel van haar. Ik zie haar als mijn beste vriend. Ik vind haar heel wijs en eerlijk. Ze is de belangrijkste persoon in mijn leven.

opa

Hij bemoeit zich altijd overal mee. En hij trekt mijn neefje altijd voor. Maar ik hou wel van 'm.

oma

**Ik hou heel veel van haar, maar ze stopt altijd
haar gevoel weg.**

juf clara

**Beetje vreemde vrouw.
Zou eens in therapie moeten.**

De elfjarige Raoul is een raar kind, anders dan andere kinderen, dat vindt hij zelf ook. Hij houdt van Madonna en van de *golden oldies* die ze draaien op Radio 10 Gold. Zijn ogen zitten verstopt achter een brilletje met dikke jampotglazen en op vrolijke dagen mag hij graag een baret dragen, of een gilet met een vlinderdasje, of alles tegelijk. Broeken met wijd uitlopende pijpen vindt hij ook leuk. En zijn Afghaanse jas, afgezet met wit, harig bont: een droom.

Samen met zijn moeder Annetta woont hij in een huis van twee verdiepingen in een arbeiderswijk in Schiedam, een dorp waar het altijd regent en iedereen altijd klaagt, een halfuur rijden van Rotterdam, de grote stad waar vanuit Schiedam gezien alles gebeurt. Zijn moeder is, in deze laatste maanden van Raouls kindertijd, vijfendertig jaar en ze zit in het tweede jaar van de avondopleiding van de kunstacademie (nadat ze eerder een opleiding tot activiteitenbegeleidster, een herscholing tot meubelmaker en een cursus intuïtieve ontwikkeling heeft gedaan). Ze bouwt zelf kasten, hoogslapers, keukens en badkamers, ze maakt haar eigen kleren en ze zegt altijd precies wat ze denkt.

Als Raoul soms gepest wordt, door buurtkinderen of klasgenoten, zegt zijn moeder: ‘Let them eat

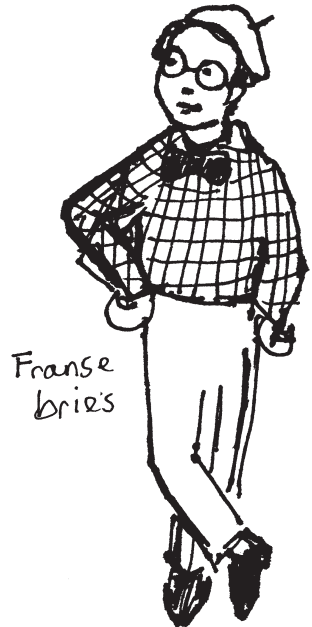

spanish
lullaby

lichten uit!

Afghaanse
droom

Frans
brijs